

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 324/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť D. Š., D., zastúpeného advokátkou Mgr. S. G., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 Co/203/2011 z 13. decembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. apríla 2012 doručená sťažnosť D. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co/203/2011 z 13. decembra 2011 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti, z napadnutého rozsudku krajského súdu a príloh pripojených k sťažnosti ústavný súd zistil nasledujúce skutočnosti:

Sťažovateľ tvrdí, že je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti (v podiele 5/8 k celku k novovytvorenému pozemku KN-C parc. č. 2689/48 – orná pôda o výmere 3313 m² v kat. úz. T., ktorá zodpovedá pôvodnej pozemno-knižnej parc. č. 534, zapísanej vo vložke č. 256 v kat. úz. T. (ďalej len „nehuteľnosť“ alebo „vec“), ktorá sa stala predmetom exekučnej dražby vedenej proti osobe inej, ako je sťažovateľ. Spochybňuje názor, že v rámci exekučnej dražby môže vydražiteľ nadobudnúť vydraženú vec, ak jej vlastníkom je osoba odlišná od povinného, proti ktorému sa exekúcia vedie.

Sťažovateľ sa preto proti odporcovi, ktorý odvodzuje svoje postavenie vlastníka nehnuteľnosti od vydražiteľa, domáhal určenia toho, že je spoluvlastníkom nehnuteľnosti. Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 13 C 33/2010-1254 z 10. marca 2011 žalobu sťažovateľa zamietol, vysloviac právny názor, že nadobudnutie vlastníctva právnym predchodcom odporcu príklepom v exekučnom konaní patrí medzi prípady nadobudnutia vlastníctva rozhodnutím štátneho orgánu, t. j. ide o „privilegovaný“ spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, ktorý je osobitne chránený pred nárokom pôvodného skutočného vlastníka vydraženej veci. Zákon, v danom prípade Exekučný poriadok, vychádza z toho, že exekúciu predajom nehnuteľnosti povinného môže súdny exekútor vykonať len vtedy, ak bude listinami (najmä výpisom z katastra nehnuteľností) preukázané, že nehnuteľnosť je vo vlastníctve povinného. Podľa platného práva síce nemusí byť osoba zapísaná v katastri nehnuteľností skutočným vlastníkom veci, nemožno však požadovať, aby v exekučnom konaní bolo tiež dokázané, že osoba zapísaná v katastri nehnuteľností ako vlastník skutočne tiež vlastníkom je. Je vecou vlastníka, aby dbal o zhodu zápisu jeho práva do katastra so skutočným stavom, pokiaľ tak neurobí, môže byť

postihnutý pre neho negatívnymi dôsledkami vyplývajúcimi z rozporu stavu zápisu v katastri nehnuteľností so stavom skutočným. Keďže exekútor v exekučnom konaní vychádzal z aktuálnych údajov katastra nehnuteľností, kde ako vlastník spornej nehnuteľnosti bol zapísaný povinný z exekúcie, a sťažovateľ v konaní nepreukázal, že by on alebo tretie osoby podali návrh na vylúčenie veci z exekúcie, dospel okresný súd k záveru, že bez ohľadu na sťažovateľom spochybňované vlastníctvo k spornému pozemku, ako aj bez ohľadu na vedomosť, resp. nevedomosť sťažovateľa o prebiehajúcim exekučnom konaní, sa právny predchodca odporcu (vydražiteľ) stal vlastníkom spornej nehnuteľnosti. Tento spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva je podľa nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/08 z 5. novembra 2008 (ďalej aj „nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/08“) „privilegovaným“ spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva, a preto aj súd musel túto skutočnosť rešpektovať a zohľadniť pri svojom rozhodovaní. Okresný súd sa pritom odvolával aj na označený nález ústavného súdu. Pokiaľ teda vydražiteľ ďalej vydraženú nehnuteľnosť previedol na základe kúpnej zmluvy, previedol ju ako vlastník a všetci ďalší nadobúdatelia vrátane odporcu nadobudli predmetnú nehnuteľnosť na základe riadne uzatvorených kúpnych zmlúv s vlastníkmi nehnuteľností.

Sťažovateľ sa proti predmetnému rozsudku okresného súdu odvolal.

Krajský súd v napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny potom, ako dospel k záveru, že okresný súd v prerokúvanej veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, skutkový stav zistil úplne a správne a z tohto vyvodil aj správny právny záver, keď návrh sťažovateľa zamietol. Krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že návrhu sťažovateľa nebolo možné vyhovieť preto, lebo nadobudnutie vlastníctva príklepom v exekučnom konaní patrí medzi prípady nadobudnutia vlastníctva rozhodnutím štátneho orgánu, t. j. ide o „privilegovaný“ spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, ktoré je osobitne chránené pred nárokom pôvodného skutočného vlastníka vydraženej veci.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou navrhuje, aby ju ústavný súd prijal na ďalšie konanie a vyslovil, že

jeho základné práva podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu boli uvedeným rozsudkom porušené. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ si taktiež uplatňuje priznanie finančného zadost'učinenia v sume 2 000 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 300/08).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Ústavný súd dodáva, že sťažovateľ namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ústavy bez určenia konkrétneho odseku, ale so slovným označením „právo vlastníť majetok“, z čoho ústavný súd vyvodzuje, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom všeobecných súdov, pokiaľ ide o zodpovedanie otázky, či možno exekučnou dražbou nadobudnúť vlastníctvo od nevlastníka. Podľa sťažovateľa je „*nesporné, že vydražiteľ nemohol nadobudnúť platne vlastníctvo k vydraženej veci, pretože predchádzajúci vlastníci nenadobudli platne vlastnícke právo, ktoré následne boli oprávnení previesť, ale mohol momentom získania nehnuteľnosti v dražbe nadobudnúť vo vzťahu k existujúcemu vlastníkovi iba právne postavenie žalobcu*“.

Podľa názoru krajského súdu «*Aj odvolací súd bol toho názoru, že na skutkový stav, tak ako bol zistený v prvostupňovom konaní, bolo možné aplikovať právne závery vyplývajúce z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 289/2008 zo dňa 05. 11. 2008. V preskúmvanej veci síce bolo preukázané, že pôvodná pozemno-knižná parc. č. 534... v navrhovateľom zdedenom podiele... nikdy nebola predmetom vyvlastňovacieho rozhodnutia, avšak napriek uvedenej skutočnosti sa v dôsledku rozhodnutí bývalých orgánov štátnej správy stala súčasťou novovytvorenej parc. KN..., ku ktorej bolo zapísané vlastníctvo v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. na Obec T. a následne na základe vyššie uvedených právnych úkonov na ďalšie osoby. V súčasnosti je sporná parcela podľa predloženej identifikácie, aj geometrického plánu, súčasťou parc..., ku ktorému je ako vlastníč zapísaný odporca... Ak aj navrhovateľ v konaní tvrdil, že svojho vlastníckeho práva nikdy nebol pozbavený, a preto v zmysle zásady, že nikto nemôže previesť na iného viac práv než sám má, ani odporca nemôže byť vlastníkom sporného pozemku v rozsahu navrhovateľom zdedeného podielu, prvostupňový súd správne pri svojom rozhodovaní neprehliadol, že jedným z právnych predchodcov odporcu... (bol vydražiteľ, pozn.), ktor[ý] nadobud[ol] vlastníctvo k spornému pozemku udeleným príklepom na dražbe, a to v exekučnom konaní vedenom proti povinnému... S poukazom na toto zistenie bol aj odvolací súd toho názoru, že návrhu navrhovateľa nebolo možné vyhovieť presne z tých dôvodov, ktoré uviedol okresný súd, t. j. v zásade preto, lebo „nadobudnutie vlastníctva príklepom v exekučnom konaní patrí medzi prípady nadobudnutia vlastníctva rozhodnutím štátneho orgánu, t. j. ide o privilegovaný spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, ktoré je osobitne chránené pred nárokom pôvodného skutočného vlastníka vydraženej veci“.* V danom smere

si odvolací súd osvojil právne závery prvostupňového súdu, keďže sa s nimi v plnom rozsahu, vzhľadom na zistený skutkový stav, stotožnil.

Na doplnenie v súvislosti s odvolaním navrhovateľa odvolací súd opätovne poukazuje na odôvodnenie nálezu Ústavného súdu SR, v ktorom sa nachádzajú odpovede na všetky tie otázky, ktoré navrhovateľ vzniesol v podanom odvolaní. Odvolací súd výslovne uviedol, „že nepochybne aj pôvodný vlastník alebo iná osoba disponujúca silnejším právom k predmetu exekúcie ako je právo povinného z exekúcie, ktorá sa síce včas (pred predajom exekvovanej nehnuteľnosti) nedovolala ochrany svojho vlastníckeho práva či už z dôvodu jej nevedomosti o prebiehajúcom exekučnom konaní alebo z jej nevedomosti o existencii právnych prostriedkov (vyučovacia žaloba), ktoré jej na ochranu jej práva (silnejšieho od práva povinného v exekúcii) poskytuje právny poriadok, má možnosť domáhať sa ochrany tohto práva (v prípade jeho preukázania) aj po vykonaní exekúcie, a to z titulu práva silnejšieho k vydraženej veci, sa môže od oprávneného v exekúcii domáhať vydania výťažku z predaja tejto veci ako náhrady za odňatie jej práva k vydraženej veci. Táto osoba sa však nemôže domôcť samotného vydania exekvovanej veci od vydražiteľa, ktorý sa stal jej vlastníkom zákonným spôsobom, navyše odobreným rozhodnutím štátu (schválenie udelenia príklepu), ktorý sa spomedzi spôsobov nadobudnutia vlastníckeho práva upravených v § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka považuje za privilegovaný (prioritný spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva), majúci prednosť pred vlastníckym právom nadobudnutým iným, zákonom predvídaným spôsobom“. Z uvedeného stanoviska Ústavného súdu SR jasne a jednoznačne vyplýva, že aj prípadná nevedomosť skutočného vlastníka o prebiehajúcom exekučnom konaní neznamena, že vydražiteľ sa nestáva legitímnym vlastníkom spornej nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu.

Za ďalšie Ústavný súd SR podotkol, „že silnejším právom oproti vlastníckemu právu osoby zapísanej ako vlastník v katastri nehnuteľností môže byť iba iné vlastnícke právo, resp. vlastnícke právo tej osoby, ktoré je síce reálne preukázateľné (napr. súdnym rozhodnutím), aj keď nie je zapísané v katastri nehnuteľností“. Z uvedeného zasa tiež jednoznačne vyplýva, že prvostupňový súd pri rozhodovaní správne neprihliadol na právoplatné dedičské rozhodnutie, ktorým navrhovateľ vo vzťahu k nim domáhanému spoluvlastníckemu podielu na spornej nehnuteľnosti disponuje. To, že Ústavný súd SR pri

svojom rozhodovaní nemal na mysli len osobu, ktorá sa ešte len svojho vlastníckeho práva domáha, tak ako to tvrdil odvolateľ, musí byť tiež z vyššie uvedeného taktiež zrejmé.

Ďalšie úvahy navrhovateľa, tak ako sú zhora podrobne uvedené, odvolací súd vo vzťahu k preskúmvanej veci nepovažoval za právne významné, a preto sa k nim ani nepovažoval za potrebné osobitne vyjadrovať.

Na záver zostáva dodať len to, že navrhovateľ sa musí svojho práva domáhať presne v zmysle intencií a pokynov Ústavného súdu SR, ktoré vyslovil vo svojom náleze II. ÚS 289/2008 zo dňa 05. 11. 2008, ktorý bol uverejnený v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 61/2008.».

Právny názor, aké je postavenie vlastníka veci (odlišného od osoby povinného v exekúcii) voči osobe, ktorá túto vec nadobudla do vlastníctva dobromyseľne udelením a následným súdnym schválením príklepu udeleného v exekúcii, ak predmetná vec nebola vo vlastníctve povinného z exekúcie, ústavný súd vyslovil v náleze sp. zn. II. ÚS 289/08 z 5. novembra 2008. Podľa uvedeného nálezu v prípade, ak exekučné konanie prebehne v súlade s účinnou právnou úpravou, t. j. ak exekučný súd, ako aj exekučným súdom poverený súdny exekútor pri nútenom výkone súdneho alebo iného rozhodnutia predajom (dražbou) nehnuteľných vecí vychádzajú z aktuálnych záznamov o vlastníkoch predávaných nehnuteľností vedených v katastri nehnuteľností a osoba, ktorá má voči týmto nehnuteľnostiam právo spochybňujúce právo vlastníka zapísaného v katastri nehnuteľností, sa nedomáha tohto jej práva včas (pred predajom nehnuteľnosti) podaním vylučovacej žaloby, nič nebráni tomu, aby sa vydražiteľ, ktorý zaplatil najvyššie podanie a ktorému bol súdnym exekútorom udelený a exekučným súdom schválený príklep, stal vlastníkom vydraženej nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu bez ohľadu na „pravdivosť“ vlastníctva povinného z exekúcie, ktorý bol k okamihu udelenia príklepu vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník. Ústavný súd tento svoj výklad následne potvrdil aj v uznesení sp. zn. I. ÚS 46/2012 z 8. februára 2012. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 M Cdo 20/2011 z 18. decembra 2012 možno vyvodit', že sa taktiež priklonil k uvedenému názoru ústavného súdu.

Na predmetný nález ústavného súdu sa odvolával aj napadnutý rozsudok krajského súdu. Sťažovateľ však tvrdí, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku nemal stotožniť s možnosťou aplikovať závery nálezú ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/08, keďže skutkový a právny stav v jeho právnej veci je odlišný. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom tým, že v odôvodnení poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/08, ktorý podľa neho na daný prípad nemožno aplikovať, porušil ním označené práva.

Sťažovateľ poukazuje na z jeho pohľadu zásadný rozdiel medzi vecou, ktorá bola predmetom nálezú ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/08, a jeho vecou, ktorý má spočívať v tom, že vec, o ktorej bolo rozhodované nálezom ústavného súdu, sa týkala takého sťažovateľa, ktorý ešte len žiada určenie vlastníckeho práva k veci, ktorá je predmetom dražby, avšak sťažovateľ bol v čase konania dražby v exekučnom konaní vlastníkom draženej nehnuteľnosti. Podľa sťažovateľa má zo samotného nálezú ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/08, ako aj z ústavy a listiny vyplývať, že existujúce vlastníctvo má prednosť pred samotným určením vlastníctva, o ktorom sa má iba rozhodnúť (v budúcnosti). Sťažovateľ pritom rozlišuje medzi „nárokom na vec“, resp. „právom na vec“, za ktorý zrejme považuje návrh na určenie vlastníckeho práva, resp. tvrdenie o tom, že mu vlastníctvo patrí, a „právom k veci“ ako samotným vlastníckym právom k určitej veci. Všetky závery ústavného súdu v náleze sp. zn. II. ÚS 289/08 vrátane toho, že sťažovateľ si má uplatniť nárok na vydanie výťažku z dražby, sa podľa sťažovateľa aplikujú iba vo vzťahu k subjektom, ktoré si iba uplatňujú nárok na vec, nie však voči tým, ktorí právo na vec už majú. Navyše, záver o uplatnení si výťažku z dražby nemôže byť z pohľadu sťažovateľa udržateľný už aj preto, že nehnuteľnosť ako predmet dražby je oceňovaná znaleckým posudkom, ktorého cena nie je určená vôľou vlastníka. Sťažovateľ ďalej v podstate namieta, že závery ústavného súdu o výklade príslušných pravidiel Exekučného poriadku a Občianskeho súdneho poriadku sú nesprávne.

V súvislosti s tvrdením o rozdieloch vo veci vedenej krajským súdom a nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/08 poukazuje ústavný súd na nasledujúcu časť predmetného nálezú: «Citovaná právna úprava [najmä § 55 ods. 1, § 57 ods. 1 písm. e)

a § 150 ods. 2 Exekučného poriadku, pozn.] viedla ústavný súd k záveru, že v prípade, ak exekučné konanie prebehne v súlade s účinnou právnou úpravou, t. j. ak exekučný súd, ako aj exekučným súdom poverený súdny exekútor pri nútenom výkone súdneho alebo iného rozhodnutia predajom (dražbou) nehnuteľných vecí vychádzajú z aktuálnych záznamov o vlastníkoch predávaných nehnuteľností vedených v katastri nehnuteľností a osoba, ktorá má voči týmto nehnuteľnostiam právo spochybňujúce právo vlastníka zapísaného v katastri nehnuteľností, sa nedomáha tohto jej práva včas (pred predajom nehnuteľnosti) podaním vylučovacej žaloby, nič nebráni tomu, aby sa vydražiteľ, ktorý zaplatil najvyššie podanie a ktorému bol súdnym exekútorom udelený a exekučným súdom schválený príklep, stal vlastníkom vydraženej nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu bez ohľadu na „pravdivosť“ vlastníctva povinného z exekúcie, ktorý bol k okamihu udelenia príklepu vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník.»

Ústavný súd sa teda s obdobnými námietkami vo vzťahu k nálezu ústavného súdu už mal možnosť vysporiadať (pozri aj uznesenie sp. zn. I. ÚS 46/2012 z 8. februára 2012) a závery, ku ktorým dospel (rovnako, ako aj závery vyslovené v náleze ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/08), nemá ani v okolnostiach danej veci dôvod prehodnocovať.

Možno síce prisvedčiť názoru sťažovateľa, že ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 289/08 rozhodoval o takej sťažnosti, kde sťažovateľ v čase konania dražby v exekučnom konaní sa ešte len domáhal určenia vlastníckeho práva, nie však so záverom, ktorý z tejto okolnosti vyvodzuje sťažovateľ. Ako je zrejmé z už citovanej časti nálezu ústavného súdu, tento pri svojom rozhodovaní vychádzal z takeého výkladu Exekučného poriadku a Občianskeho zákonníka, ktorý sa primárne týkal vlastníka, ktorý už v čase dražby bol vlastníkom draženej nehnuteľnosti. Skutočnosť, či niekto žiada alebo nežiada súd o určenie vlastníckeho práva (slovami sťažovateľa – či si uplatňuje „nárok na vec“), sama osebe nerieši to, či je, alebo nie je vlastníkom predmetnej veci (slovami sťažovateľa – či má „právo k veci“). Vzhľadom na to, že v okolnostiach danej veci, ako potvrdzuje aj názor sťažovateľa, má rozhodnutie súdu o určení vlastníckeho práva deklaratórnu povahu, niet takeého zásadného rozdielu medzi sťažovateľom tvrdeným „nárokom na vec“ a „právom k veci“, ktorý by spochybňoval možnosť aplikovať závery vyplývajúce z nálezu

ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/08 iba na jednu z týchto dvoch, podľa sťažovateľa rozdielných, situácií. Navyše je potrebné uviesť, že v čase dražby bolo podľa skutkových zistení všeobecných súdov vlastníctvo povinného v exekúcii zapísané v katastri nehnuteľností (čo sťažovateľ nespochybňuje a ústavný súd nemá právomoc spochybňovať).

Sťažovateľ zároveň polemizuje s výkladom ustanovení Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku s právnymi závermi okresného súdu a krajského súdu, ako aj so závermi nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 289/08. V sťažnosti sťažovateľ v zásade opakuje námietky, ktoré uplatnil už v odvolaní, resp. v konaní pred okresným súdom. Takto poňatá sťažnosť stavia ústavný súd do pozície ďalšej inštancie v systéme všeobecného súdnictva, ktorá mu však neprináleží vzhľadom na čl. 124 ústavy. Podľa uvedeného článku ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ústavnosti. Skutočnosť, že krajský súd v napadnutom rozsudku vyslovil právne závery, s ktorými sťažovateľ nesúhlasí, nezakladá bez ďalšieho oprávnenosť sťažnosti a nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto záverov a taktiež nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (pozri aj IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011).

Ako vyplýva z už uvedeného, krajský súd v napadnutom rozsudku ústavne udržateľným spôsobom aplikoval závery vyplývajúce z judikatúry ústavného súdu, od ktorej ústavný súd nepovažuje za dôvodné sa odchýliť.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že právny názor, na ktorom je založený napadnutý rozsudok krajského súdu, je z ústavného hľadiska akceptovateľný, a v okolnostiach danej veci nič nesignalizuje, že by ním mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny či práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri aj IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011).

Rovnaký záver zaujíma ústavný súd aj vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a to v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 78/05,

IV. ÚS 301/07, IV. ÚS 396/08) a vychádzajúc z toho, že absencia porušenia ústavnoprávnych princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľov hmotnoprávneho charakteru. O prípadnom porušení základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 a 3 listiny a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého z uvedených základných práv, resp. ústavnoprosesných princípov, resp. v spojení s ich porušením.

S odvolaním sa na tieto skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2013